

NapfényPoszt

2007. AUGUSZTUS 31. - Az Első Problémamegoldó Lakócsoport lapja - 1. szám

Tegnap reggel sípolva betolatott a mirelitszállító a házak közé, aztán egy órán át dübörgött az ablak alatt. Lementem, megkérdeztem mennyi időt tart még, a sofőr azt mondta, nem tehet róla, időre jött, a SPAR-os kollégák még nem érnek rá, ki kell várnia a sorát, a hűtőmotort meg nem lehet leállítani.

Aztán átsétáltam a szelektív kukákhoz, megpróbáltam odaférfkőzni a színes üvegek konténeréhez. A körülötte szétszórt szerves hulladék szaga leírhatatlan erővel vágott az orromba.

Később a szoba ablakából figyeltem a Napfény utca forgalmát. A helyieken kívül mindenki sietett, a tranzit autók a záróvonalon is megelőzték az előttük harminccal kullogókat és egy idős pár közel öt percet várakozott a zebránál arra, hogy biztonságban átjuthasson az úttest másik oldalára.

Azon gondolkodtam, hogy ha mindezt meg akarnám változtatni, biztosan eltartana egy darabig. Úgyhogy éppen, ideje hozzálatnom a munkához...

**Kedves József Attila
Lakótelepi
Lakótársam!**

Keresztesi Judit vagyok, a Napfény utca 6. szám, III. lépcsőházának 4. emeletén lakom. Szeretném elmondani Önnek, hogy a családom és én megalapítottuk az Első Budapesti Problé-

mamegoldó Lakócsoportot. Közösségünk egy civil szerveződés, amely a Napfény utcán és annak szűkebb körzetében élők zajjal, köztéri szeméttel és vágató autókkal összefüggő problémáira dolgoz ki megoldásokat hogy később aztán gyakorlatba is ültethesse azokat.

Elsőként megpróbáljuk elintézni, hogy elhallgasson a hangosan pakoló SPAR, megszűnjenek a szelektív kukák körül a szemétdombok és lelassuljon a forgalom a Napfény utcán.

Ha egyetért a Napfény Poszt első számában közölt terveinkkel és van egy kis szabadideje, örülnénk, ha Ön

is részt venne a mozgalmunkban. Kérem, ne ijedjen meg, nem kell azonnal döntenie, az ügyek megoldása alighanem eltart egy darabig és Ön bármikor határozhat úgy, hogy segít nekünk.

Az első számunkból többek között megtudhatja, mik a Problémamegoldó Lakócsoporthoz a játékszabályai, és hogy az alapítók milyen gondolatmenet segíti megoldásaik kidolgozásában.

A Napfény Poszt oldalain tájékozódhat a módszereinkről. Ugyanebben a kiadványban azt is elmondjuk Önnek, pontosan milyen eredményre számíthatunk a tetteink nyomán.

Újságunkban megtalálja majd a SPAR menedzsmentjének írt levelünket is. Arra kérjük, szíveskedjen áttanulmányozni a szöveget és ha egyetért azzal, legyen szíves eljönni szeptember 10-én, hétfőn délután 16:00 óra és 18:00 óra között, vagy szeptember 11-én, kedden délután 16:00 és 18:00 óra között a Napfény utca 6. III. lépcsőház elé és adja aláírását a levelünkre.

A Napfény Poszt mellékleteként elkészítettünk egy kérdőívet. A legnagyobb szükségünk ugyanis az Ön véleményére van. Tudni akarjuk, Önt milyen kérdések foglalkoztatják a lakóteleppel kapcs-

latban, egyetért-e a kezdeményezésünkkel és hogy hajlandó lenne-e aláírását adni az SPAR vezetőinek, az Önkormányzatnak, a Rendőrségnek a Fővárosi Közterületfenn tartónak és az Európai Uniónak írt beadványainkhoz.

A válaszait, az ötleteit és a további kérdéseit kérem, küldje vissza nekünk a 1098 Budapest, Napfény utca 6/III. címre, Keresztesi Judit nevére. Előre is köszönjük!

Ha elektronikusan kényelmesebb lenne Önnek a válaszadás, kérem tegye meg, hogy küld nekem egy e-mailt a

keresztesi@tettekmezeje.hu címre. Ebben az esetben elegendő annyit írnia az üzenet tárgyába, hogy: "Kérek egy kérdőívet e-mailen". Én egy napon belül visszaküldöm Önnek az anyagot.

Amennyiben van Internet hozzáférése, kérem, látogasson el a **www.tettekmezeje.hu** lapra. Itt a nyomtatott verziónál több és frissebb információt talál az ügyeink állásáról.

Őszintén remélem, hogy jónak találja majd elképzeléseinket és tettekben vagy lélekben Ön is csatlakozik hozzánk.

Üdvözlettel: Keresztesi Judit

Az Első Problémamegoldó Lakócsoporthoz a játékszabályai

Általános rendelkezések

1 Ebben az országban az embereknek alkotmányos joguk van az egészséges környezethez és a pihenéshez. Alkotmányos joguk van továbbá az élethez, az egészséghez és a testi épséghez. Mi, a Prob-

lénamegoldó Lakócsoporthoz alapítói úgy látjuk, hogy a Napfény utcában és a környező területeken lakó emberek nem élhetnek szabadon minden őket megillető alkotmányos joggal. Szervezetünket azért hoztuk létre, mert nyugalmat, egészséges környezetet és

az úttesten maximum harminc kilométer per órával közlekedő gépkocsikat szeretnénk látni magunk körül az elkövetkező években.

2 Őszintén reméljük, hogy csak rövid ideig lesz ránk szükség. Amikor a lakótelepen kialakult abszurd körülmé-

nyek rendeződnek, mi folytathatni szeretnénk eddigi visszahúzódó életünket. De most úgy érezzük, nem ülhettünk tovább tétlenül. Azt gondoljuk, hogy a magunk és a környezetünkben élők pihenése, testi épsége és a városrész tisztasága egy megfeszített jobbítási, fejlesztési és Európához igazítási munka áldozatává vált. Úgy látjuk, hogy az értünk dolgozó Önkormányzat és az ellenünk dolgozó SPAR menedzsment a mindennapjainkat érintő felelőtlen döntéseket hozott a megkérdezésünk nélkül. A Problémamegoldó Lakócsoporthoz az a dolga, hogy a helyzet kialakulásáért felelős szerveket megkeresse, a figyelmüket az általuk okozott problémákra irányítsa és enyhe lakossági nyomással ott is tartsa azt egészen addig, amíg a problémák meg nem oldódnak.

3 Mi, a Problémamegoldó Lakócsoporthoz alapítói hárman, három teljesen különálló területen dolgozunk, de egymástól függetlenül mindannyiunknak az jutott feladatául, hogy szót értsen a többi emberrel. Barbara a pénzügyek menedzselésében és az ügyfélkapcsolat kiépítésében segíti az őt megbízó cégtulajdonosokat. Tamás a több száz munkatársával folytatott interjúi alapján munkafolyamatokat térképez fel, egyszerűsít le és tart karban

a vállalatánál, nekem, - Keresztesi Juditnak - pedig az a munkám, hogy megtanítam az üzletembereknek, hogyan kell cinizmus, düh és agresszivitás nélkül megoldaniuk a konfliktusaikat és hogyan kell érthetően közölniük a gondolataikat másokkal. Ezeket a képességeinket szeretnénk a közszolgálatába állítani. Azt gondoljuk, hogy gyakorlati tapasztalatunk segítenek majd nekünk az illetékesek jobb belátásra térítésében.

4 A Problémamegoldó Lakócsoporthoz szelíd módszereket alkalmazunk céljainak eléréséhez. Tényeket tár a nyilvánosság elé, a közvélemény előtt vonja kérdőre a felelősöket, előbb tájékozik, aztán tájékoztat és ott él gyűlékezési jogával, ahol annak értelme és meggyőző ereje van. A Problémamegoldó Lakócsoporthoz nem hisz az erőszakban. A józan észben annál inkább. Tudja, hogy a legjobb egyességek a megfelelő emberekkel folytatott értelmes tárgyalások során köttetnek.

5 A Problémamegoldó Lakócsoporthoz mindenki tagja lehet. Már az is nagy örömet okoz számunkra, ha csak gondolatban, rokonszenvével támogat bennünket. De ha aláírásával, jelenlétével, sőt ötleteivel segíti munkánkat, az nem csak boldoggá

teszi a társaságunkat, de azt is üzeni nekünk, hogy Önnek is elege lett a „bezzeg a nyugati országokban...” kezdetű mondatból. Sokkal jobban szeretné hallani a „Te hallottad, a József Attilán a lakók ezt úgy oldották meg, hogy.... ” kezdetű városi pletykákat.

6 Mi, a Problémamegoldó Lakócsoporthoz alapítói rengeteget dolgozunk a munkahelyeinken, szabadidőnkben fordítunk energiát a lakótelep ügyeinek megoldására. Ha megtenné, hogy csak írásban folytat beszélgetést velünk, azért nagyon hálásak lennénk. Megígérjük, hogy később személyes találkozásra is biztosítunk lehetőséget mindenkinek. Addig is az e-mailen vagy levélben érkezett üzeneteire, kérdéseire és javaslataira igyekszünk Önnek egy héten belül válaszolni.

7 Szervezetünk ezt a kiadványt és valószínűleg a következő még néhányat, valamint teljes levelezését és forgalomlassító akcióit saját maga finanszírozza. Ha túljutunk az ötleteink kísérleti szakaszán, és tömeges igény jelentkezik a mozgalmunkra, valószínűleg megpróbálunk majd anyagi forrást találni magunknak, de addig, kérjük nézze el nekünk a füzeteink korlátozott darabszámát és a nyomtatás minőségét.

További alapelveink

Kérjük, legyen türelmes. Velünk is, Önmagával is, a problémáinkat okozó emberekkel is. Időigényes feladat vár ránk. Meg kell tanítanunk az önkormányzati munkatársaknak és a SPAR menedzsmentjének, hogy ezentúl sokkal empatikusabban kell gondolkodniuk, mielőtt valamelyik újdonságuk bevezetésével változtatni kívánnak a hétköznapjainkon. Meg kell értetnünk velük, hogy mi nem a lakótelep kellékei vagyunk, hanem a lakótelep lakói. Világossá kell tennünk számukra, hogy tudjuk, mi illet meg bennünket és azt is be kell vésnünk az emlékeztükbe, hogy meglehetősen találgatónak vagyunk, amikor a hibáik számonkérésének módzatain jár az eszünk.

Az a gyanúnk azonban, hogy a legtöbb időnk nem a SPAR-os vagy az önkormányzatban dolgozó kollégák meggyőzése, hanem a sajátmagunk, a távolabb élő lakótársaink és az útjainkon áthaladó autósok oktatása emészt majd fel. Miért gondoljuk, hogy ez így lesz?

Mielőtt megírtuk Önnek ezt az újságot egy évig kutattuk a valódi okát annak, miért lett szemetes a környezetünk, miért váltak veszélyessé az útjaink és miért hangoskodhat tét nélkül a mellettünk lévő SPAR. Nem a baj tüneteit akartuk összeszedni, sokkal

inkább a baj gyökerét kerestük.

Lementünk az utcára és szóba elegyedtünk a járókelőkkel. Volt, hogy megszólítottuk azokat, akik éppen készültek lerakni a kartondobozukat a szelektív kukák mellé. Megkértük őket, darabolják fel a hulladékot és dobják be azt a konténerbe. Először méltatlankodtak, de amikor elmagyaráztuk nekik, milyen hatással vannak az ő dobozaik a mi életünkre és közben segítettünk nekik széttépni a papírt, barátságossá váltak. Volt olyan közöttük, aki kifejezetten ütődöttnek tartotta magát, amiért eddig szennyezte a környezetünket.

Elbeszélgettünk néhány autóssal is, akik csak tranzit útnak használják a Napfény utcát. Megkérdeztük tőlük, tudják-e, hogy ezen a lakótelepen harmincas sebességhatárt van érvényben. Azt mondták, nem is sejtették ezt. A kis táblákat az övezet bejáratánál nem látták, csak a sugárutat figyelték, ami széles és nyílegyenesen vezet az úticéljuk felé. A jobbkezes utcákról szintén nem volt tudomásuk. Amikor elmondtuk nekik, hogy azért kell lassan hajtaniuk, mert itt gyerekek, idősek, fiatalok, fiúk, lányok, emberek laknak és ez az ő otthonuk, ahol most minden pillanatban veszélynek vannak kitéve, elképedtek. Egyikük másikuk gyors ötletelésbe kezdett arról, hogyan lehetne

ezt az információt eljuttatni a többi autóshoz is. Mert ha ők is értesülnének erről, ők is óvatosabban közlekednének.

A szelektív hulladék szétbálókával és a gyorsforgalmi úttal folytatott beszélgetéseink után megértettük, milyen hatóságokat, hogyan és mire kell megkérnünk ahhoz, hogy a környezetünk tisztává váljon, az utcánk pedig ne legyen többé gyorsforgalmi út. De azt is tudomásul vettük, hogy a mindennapjainkat megnehezítő emberek többsége nem is sejtí, mit művel, és ha türelmesen magyarázzuk el nekik, mit várunk tőlük, azonnal változtatnak eddigi viselkedésükön. A SPAR elhallgattatásának módszertanát már nem volt ilyen könnyű és örömteli feladat kidolgoznunk.

Számtalanszor mentünk le a pakoló munkásokhoz és kértük meg őket, legyenek szívesek leállítani a hűtőmotorjaikat. Megpróbáltuk rávenni a sofőröket arra is, hogy pakoljanak hangtalanul. A kamionok száma egyre nőtt, a dűbörgés és csapkodás egyre féktelenebbé vált.

Aztán megírtuk a 109. számú egység körül élő emberek függetlenségi nyilatkozatát és elhatároztuk, hogy elküldjük azt a SPAR Magyarország vezetőinek. Azért választottuk őket beszélgetőpartnerül, mert rájöttünk, hogy a kis SPAR üzletek nem a helyi vezetők, hanem a központi irányítást végzők egyéniségét tükrözik.

Barbi ma, augusztus 30-án meglátogatta Petermann Lajosné a mellettünk lévő üzlet vezetőjét. Közösen megnézték a felvételt, amelyet a tegnapi éjszakai áru érkezéséről készítettünk. A ládák, a raklapok, a gurulós szállító alkalmatlanságok még javában üvöltöttek a filmen, amikor az üzlet vezetője feltárcsázta Szabó urat, a SPAR logisztikai központjának menedzserét. A vonal másik végén felcsattanó nyers férfihang először az éktelen háttérzaj eredete iránt érdeklődött, aztán csak annyit mondott Napfény utcai kolléganőjének: rázza le a vevőt, a SPAR központilag megégyezett az Önkormányzattal, az üzlet legálisan csinálja azt, amit csinál. Később Petermann Lajosné egy több, mint harminc percen át tartó, a zaj megszüntetésére koncentrált beszélgetés után kísérte ki Barbarát a SPAR elé. A diskurzus alatt pontosan hétszer

kért bocsánatot a helyi vezető a SPAR viselkedéséért.

Arra az esetre, ha a magyarországi menedzsmenttel nem sikerülne megegyezésre jutnunk, felkutattuk a SPAR International vezetőinek nevét és elérhetőségét is. Reméljük azonban, hogy képesek leszünk a magyar kollégákkal megállapodni és nem lesz szükségünk sem a nemzetközi menedzsment sem a nemzetközi sajtó segítségére.

A pakolás zajának megszüntetésére kidolgozott elképzelésünk részleteiről a „Mit kell tennünk a SPAR megfékezésére?” című cikkünkben tájékozódhat. A gyorsajtás és a szelektív szemét megszüntetésére alkalmazható, még nem teljesen kész terveinkkel a Napfény Poszt utolsó két írása foglalkozik.

A civil szerveződésünk játékszabályait bemutató szakasz végén el szeretnénk mondani

Önök, miért hisszük, hogy nekünk könnyedén sikerülhet megoldanunk olyan problémákat, amelyek tömegeket érintenek, és amelyeknél sokkal kisebbeket is képtelenség elrendezni most az országban.

Úgy látjuk, hogy a város e pontja különleges hely, tele különleges lakókkal. Az itt élők az utóbbi években szorosabbra fűzték ismeretségeiket. Ha találkoznak, csendes, barátságos beszélgetéseket folytatnak egymással, néha átmennek a szomszédaikhoz egy kávéra és saját örömeikre virágzó kerteket hoznak létre az ablakaik alatt elterülő tisztások helyén. A Napfény utca lakóinak különlegessége abban áll, hogy a mostoha körülmények nem a legrosszabbat, hanem a legjobbat hozták ki belőlük. Úgy érzik, a körülöttük kialakult helyzet rosszabb már nem lehet és ettől valahogy előjött a nyugalomuk és a humorérzékük. Alighanem a mi utcánk az egyetlen pontja az országnak, ahol megérett a helyzet egy szellemes és értelmes célokért küzdő összefogásra. Hogy e feltételezésünk helyénvaló-e, egyelőre nem tudhatjuk. De megígérjük, hogy ennek most alaposan utánajárunk.

Üdvözlettel:

Keresztesi Judit,

Keresztesi Barbara.

Nincs az az önkormányzat, amelyik a tömeges lakossági kérsnek ellen tudna állni

Néhány hónapja Barbara elment a helyi önkormányzathoz és ott szóba elegyedett az ajtó előtt cigarettázó tisztviselővel. Arra keresett választ, vajon lehet-e valamit tenni a szelektív tárolók körül állandósult szemétdombbal, a harmincas sebességkorlátnál százzal száguldó autókkal és a Napfény utcai SPAR rakodási zajának lecsendesítésével. A fiatalember nem értette, hogy mi köze lehetne mindehhez a helyi önkormányzatnak, de Barbara nem szeret dolga végezetlenül távozni sehonnan, így a tisztviselő a kezdeti húzódozás után kénytelen volt bekapcsolódni a közös gondolkodásba.

A hangoskodó szupermarket és a tomboló tranzitforgalom témájával gyorsan végeztek. A férfinak nem volt ötlete arra, hogyan lehetne csökkenteni az átrohanó autók sebességét és tanácsatlan volt a zajongó SPAR-t illetően is. Aztán rátértek a szelektív kukák csörömpölésére meg a környezetükben elharapózott szennyezésre. Úgy látszott, a fiatalembernek már volt dolga más panaszkodókkal is, mert amint

a téma az asztalra került, magabiztossá vált:

- *Az EU rendelkezett így, semmit sem tehetünk. – mondta.*

- Ön szerint, mielőtt kihelyezték a szelektív tárolókat, világosan elmondták az embereknek, hogyan kell a szemetet gyűjteni? – kérdezte Barbara.

- *A három éves gyerekeim is tudja, hogyan kell a szelektív szemetet gyűjteni. – vágott vissza a tisztviselő.*

- Értem. Megmondaná nekem, ön szerint hogyan kell gyűjteni például a műanyagot?

- *Mindent, ami műanyagból készül, bele kell dobni a sárga kukába.*

- A kupakot is meg a zacskókat is?

- *Igen.*

- A műanyag tejföls dobozt is?

- *Egyértelműen.*

- Tudta, hogy a műanyag palackokat mindig tisztára kell mosni, mielőtt a szelektív szemétkébe dobja őket, a színes reklámzacskók nem újrahasznosíthatóak, a tejföls doboz pedig kifejezetten szennyezi a víztiszta mű-

anyagot?

- *Hm.*

- Zavar bennünket az állandó csörömpölés. Amikor az emberek bedobják az üvegpalackokat a tárolóba, az olyan, mint a lakásunkban törne össze valami. Az autóról, ami reggel fél hatkor üríti a konténereket nem is beszélek. Olyankor általában kiszakad a lelkünk. Nem lehetne valahogyan megszüntetni ezt a hangot?

- *Nem. Bár, most, hogy mondja, amikor Ausztriában jártam, láttam egy hangszigetelő védőfalat, amit a kukák köré vontak.*

- Nagyszerű. Nem lehetne átvinni a tárolókat a SPAR elé, hangszigetelni azokat és elintézni, hogy ne legyen szemét körülöttük?

- *Azt higiéniai okokból nem lehet. A SPAR tiltakozna. És tudja milyen drága egy védőfal? Belekerül akár százezer forintba is.*

- Értem, de az nem ütközik higiéniai szabályokba, hogy egy legális szemétkébe rakót létesítettek a lakásaink alatt? Az EU vajon tudja, hogy Önök rá hivatkozva nem oktatják az embereket arról, mi hasznunk nekik az újra-

hasznosításból? És azt tudja az EU, hogy itt az emberek saját szabályokat találtak ki a szelektív szemét szétválogatására, mert csak annyi instrukciót kaptak a kezdetekben, hogy fémet a fémbe, papírt a papírba a szarkasztikus kisiskolások értik, akkor bizonyára a „gyenge elméjű” nénik és bácsik is értik?

- *Az egy jó reklám volt.*

- Az egy borzalmas reklám volt. És azzal tisztában van az EU, hogy rá mutogatnak, amikor az emberek a szelektív tárolók okozta kellemetlenségek miatt panaszkodnak Önöknek?

- *Hm.*

- Elárulná, a Toronyház utcában hogyan vették rá Önöket a lakók, hogy az ablakuk alá telepített szelektív kukákat elszállítsák onnan?

- *Ezt nem lenne szabad mondanom, de megsúgom magának: kétszer felgyújtották azokat.*

- Uram Isten. Ha szabad tippelnem, nem lett meg a tettes.

- *Nem.*

- Tudja mi volt ennek az üzenete?

- ?

- Tisztelt lakók, ha valami nem tetszik Önöknek, bárhol célt érhetnek egy kis tüzeskedéssel. Lehet, hogy rámegy az egész lakótelep, de a szelektív kukák elszállítódhatnak.

- *Hm.*

- És mi az, amit akkor tehetnénk, ha nem akarnánk lakótelep tüzet okozni, de javítani szeretnénk a helyzeten?

- *Semmit.*

- Az nem sok.

- *Tudja, egy valami van, aminek soha nem tudunk ellenállni.*

- *????*

- **Az pedig a tömeges lakossági kérés.**

2007 bármelyik napja: A Napfény utcai szelektív konténerek környéke

Igy történt, hogy ez a cigarettázó ember megadta a legnagyobb segítséget, amit pillanatnyilag önkormányzati munkás adhat. Azt mondta: „fogjatok össze és azt csináljuk, amit mondotok.”

Eszerint nincs más dolgunk, mint számunkra kellemes megoldást keresni a problémáinkra és a véleményünket tömegesen és kitartóan képviselni.

Miért nem szabad átengednünk az ötletelést az önkormányzati munkatársaknak illetve a SPAR szakembereknek?

Jászberényben az Electrolux gyár egy lakótelep mellett építette ki logisztikai központját. A lakókat megőrjítette a házaikba beszűrődő zaj, így először levélben fenyegették meg a gyárat. Azt mondták, beperelik, ha nem állítja le azonnal a kamionforgalmat.

Az Electrolux nem tett eleget a kérésnek, mert tudta, hogy a bírósági procedúrával legalább három évet nyer majd és azt sem látta biztosítottak, hogy a lakók megnye-

rik az ügyet.

A környék háztulajdonosai benyújtották a keresetüket, amelyben azt követelték, hogy a zaj szűnjön meg. A bíróság helyt adott a kérésüknek és kötelezte a vállalatot, hogy húzzon fel hangszigetelő falat a logisztikai központja köré.

A lakók nem tisztázták, milyen minőségű falat akarnak, nem kérték, hogy az Electrolux végeztessen hatástanulmányokat, mielőtt belefog az építkezésbe és azt sem kényszerítették ki, hogy a cég a lakótelep képviselőivel együtt legyen köteles kiválasztani a megfelelő minőségű zajfogó rendszert.

A fal felépült és ezzel az eddig elviselhetetlenül éles zaj, idegtépő, tompa dübör-

gésre változott.

A lakók újra felkeresték a gyárat panaszukkal, aki megrántotta a vállát és azt mondta: „Eleget tettünk a bírósági végzésben foglaltaknak. A fal áll. Mit akarnak még tőlünk?”

A történet példája annak, hogyan nem szabad egy kérést megfogalmazni. Talán népszerűtlen a véleményem, de azt hiszem, ebben az esetben a lakók hibáztak.

Beszélgetéseik színteréül a bíróságot választották. Egy per évekig elhúzódik és az esetek többségében még a nyertes fél sem elégedett az ítélettel. A lakók nem jártak utána annak sem, milyen szerkezet óvna meg biztosan a nyugalmukat és mik azok az emberi tényezők, amelyek

megváltoztatása lecsillapítaná a körülöttük keletkezett munkazajt. Elkövették azt a hibát, hogy rábízták a megoldás kidolgozását azokra, akik a baj okozói voltak. És ha a baj okozói nyugodt körülmények között sem képesek helyesen cselekedni, akkor hogyan várhatnánk tőlük, hogy bírósági kényszer hatására, amikor egyébként is haragot éreznek a győztes fél iránt, a legjobbjukat adják majd?

Asztal mellett tárgyalni és okosan kérni. Erre a két szabályra és a lakókkal folytatott szoros együttműködésre alapozunk, amikor a sikereinket tervezgetjük. Reméljük, Ön is egyetért velünk ebben.

2007 augusztus 4. 19 óra 45 perc Spar hűtőkamion járó motorral és klímával pakol a Napfény utcában

Mit kell tennünk a SPAR megfélekezésére?

A Napfény Poszt első cikkében említettem, hogy Barbara látogatást tett a 109. számú SPAR vezetőjénél, Petermann Lajosné Ibolyánál.

Petermanné Barbit előzetes bejelentkezés nélkül, azonnal fogadta. Nem próbálta meg letagadtatni magát, nem pillantott méltatlankodva az órájára és nem kísérelte meg elhíttetni a látogatójával, hogy most a beszélgetésüknél sokkal fontosabb dolga is volna. Éppen ellenkezőleg. Tudatta Barbarával, hogy tisztában van a vásárlók véleményének jelentőségével és bármikor képes időt szakítani arra, hogy a vevők kritikáját, észrevételeit és a panaszát meghallgassa.

Petermann Ibolya Barbi lapotján megnézte az előző éjjeleli kamionrobajlásról készített felvételeket, felhívatta a SPAR központi logisztikai telepét, a helyettesével beszámoltatott a lakók panaszáról az ottani logisztikai vezetőnek és Barbara füle hallatára küldette el önmagát ezzel az emberrel a fenébe. Ezek után nem vonogatta a vállát, nem tárta szét a kezét és nem mondta, hogy nincs mit tenni. Tudta, hogy nem létezik magyarázat a SPAR viselkedésére. Az üzletvezető és Barbara harmincperces beszélgetése során hét-

szer hangzott el Petermanné szájából, hogy őszintén sajnálja a SPAR hangoskodását. Ugyanakkor az üzletvezető megkérte Barbarát, fogalmazza meg a panaszát egy levélben, írassa alá azt a lakótelepen élő emberekkel és így küldje el a dokumentumot a SPAR központjába.

A SPAR Magyarország 2006-ban elhatározta, hogy azzal köti magához a fogyasztóit, amivel eddig csak nagyon keveseknek sikerült: őszinte barátságot alakít ki velük.

Az üzleti életben az a cég, amelyik ügyesen barátkozik az ügyfeleivel általában eléri, hogy ők akkor is tőle vásároljanak, ha más szupermarketek olcsóbban kínálják a portékájukat. A vásárlók imádják azokat az üzleteket, ahol kedvesek az eladók, nagy a választék és általában minden a vevő kedve szerint történik. Az olyan helyeken, ahol az ügyfelek kitüntetett figyelmet kapnak, mindig sokkal többet, sokkal gyakrabban és sokkal szívesebben vásárolnak. Jelen pillanatban „A GYERE ÉS VÁSÁROLJNÁLUNK, MERT MI ÉRTED ÉLÜNK” pozícióra ácsingózik a SPAR is.

Magyarországon a kereskedők és a vevők állandó harc-

ban állnak ezért a központi marketing barátkozási törekvései valahogy mindig megakadnak a koncert- és kórház támogatásoknál a pontgyűjtési akcióknál és a negédes sajtónyilatkozatoknál.

A SPAR-nak mindenkinél nagyobb szüksége van a jó sajtóra és az emberek jóindulatára. Az üzletláncok között óriási a harc és a SPAR piaci pozícióját csak az tudná megerősíteni, ha a „nyavalyás” vevők szeretnék őt. Ezért támogatja az LGT koncertet segíti a Heim Pál kórházat és összességében nézve majd' megvész azért, hogy kedveljük őt.

A magam részéről nem szeretem a SPAR-t. Az üzletlánc logisztikai vezetői úgy intézik, hogy minél kevesebbet tudjak pihenni az otthonomban, a boltokban dolgozó eladók állandó rosszkedve pedig elrontja a vásárlásom örömét. A SPAR vezérkarának egyenességet, emberközpontúságot és szakértelmet sugalló sajtóban megjelent mondatai nem változtatnak semmit a vállalat iránt érzett ellenszenvemen. Talán csak elmélyítik azt, mert elképzelem, amint a cég egyik kezét mosolyogva nyújtja felém, miközben másik kezével egy helyes kis vadászkést forgat a combomban.

Úgy tapasztalom, hogy ez a vállalat eszeveszett rokon-szenvszerzési akcióba fogott anélkül, hogy tudná, valójában mit gondolnak róla a vevői. Ezt a tényt használtam ki abban a levélben, amelynek a *109. számú egység szomszédságában élők függetlenségi nyilatkozata* címet adtam. A Napfény utcában zajló hangos szállítmányozás megszüntetéséhez Saltzer Kornélt, a SPAR Magyarország logisztikai és marketing igazgatóját választottam beszélgetőpartneremül. Őszintén remélem, hogy jól gondolkodtam és ennek az embernek valóban a negatív közvélemény a rémálma.

Konkrét elképzeléseim vannak arról, mit kell tenniük a SPAR munkatársai-

nak annak érdekében, hogy az emberek megenyhüljenek irányukban. Komolyan tanulmányoztam, hogy az európai államokban az üzletláncok miként oldják meg a lakótelepi közértek halk üzemeltetését.

Először azt sejtettem, valamilyen hangszigetelő falat vagy hangzáró sátrat vonnak az üzlet logisztikai központja fölé. De tévedtem. A nyugat-európai államok jóval praktikusabban gondolkodnak mint én: szimplán megtiltották az aspiránsoknak, hogy szupermarketet nyissanak lakóparkok közepén. Ilyen helyszíneken csak kis közértek üzemelhetnek és csakis meghatározott méretű és gyakoriságú teherautó forgalmat bonyolíthatnak.

Íme a levél, amelybe belefoglalmaztam a saját magam és a körülöttem élő emberek SPAR-ral kapcsolatos problémáit és a zaj megszüntetésére kidolgozott terveimet. Ha egyetért a leírt célokkal és a megvalósítás módozataival, arra kérem, jöjjön el szeptember 10-én, hétfőn délután 16:00 óra és 18:00 óra között, vagy szeptember 11-én, kedden délután 16:00 és 18 óra között a Napfény utca 6. III. lépcsőháza elé és adja aláírását a nyilatkozathoz.

Előre is köszönöm!

Üdvözlettel

Keresztesi Judit!

Az első Budapest Problémamegoldó Lakócsoport lapja

A Lakócsoport SPAR-hoz intézett levele:

Szeretnénk, ha elhallgatnának a tolatóradarok, nem járnának órákig a hűtőmotorok az ablakaink alatt, hétvégeken nem lenne kamionforgalom és a hálósobáink szomszédságában a raklapok nem zuhannának többé hatalmas robajjal a betonra

Szeretnénk, ha csend lenne

A zajos Napfény utcai SPAR szomszédságában élők függetlenségi nyilatkozata

Tisztelt Saltzer Kornél!

Keresztesi Judit vagyok, a Napfény utca 6. szám III. lépcsőházának 4. emeletén lakom. Ablakaim pontosan a 109. számú SPAR üzlet rakodóterére néznek. Az onnan hozzánk beszűrődő zaj elviselhetetlen. A probléma megoldására a jószomszédi viszony visszaállításának érdekében kérem meg Önt. A problémánkról külön kérvényt kap Dr. Oszvári István jegyző.

A SPAR egy zajos albérlő

A SPAR tíz éve költözött be a lakásainkba és most eljött az ideje, hogy kiköltözzön onnan. Ennek azért kell megtörténnie, mert senki sem tart élhetőnek egy zöldövezeti otthont, amelynek nappalijába bármikor sípolva benavigálhat egy kamion, amelynek hálósobájában órákig dohog a mirelitszállító hűtőmotorja és amelyben hétvégente és este hat óra után sem szűnik meg a szállítmányozás zaja. Ha ön itt lakna, ön sem akarná hallani többé, ahogyan a kollégák hatalmas robajjal kivonszolják a rakományt a teherautókból, a hónapok óta javítatlanul nyöszörgő hidraulika leereszti a terhet a földre, aztán a raklap lerobban a betonra és végigharsog a raktár ajtajáig.

Szeretnénk, ha ez a zaj, illetve a SPAR szellőztető rendszerének napi 24 órán át tartó fültépő morajlása maradéktalanul megszűnne. De semmiképpen sem szeretnénk ha Önök saját hatáskörben döntenék el, milyen módszerrel kívánják észrevétlenné tenni Önmagukat számunkra. Kérem, ne vegye bizalmatlanságnak, de azt tapasztaltuk, hogy az Önök csendje és a mi csendünk között óriási különbség van. A két fél álláspontját az Önökkel folytatott személyes tárgyalásokon szeretnénk közelíteni.

Mit kell tenniük, hogy megkedveljük Önöket?

Lehetséges megoldásként felmerül majd Önökben, hogy megígérjük: ezentúl óvatosan pakolnak. Ezt a felajánlásukat nem lesz módunk elfogadni.

A Napfény utcai logisztikai terület egy magas épületekkel körülvett katlanban üzemel. A talajon keletkezett zajok sokszorosa hallatszik a felső emeleteken. Ahhoz, hogy nálunk fönt ne legyen elviselhetetlen a zaj mértéke, Önöknek lent hangtalanul kell működniük.

Tanulmányoztuk a nyugat-európai országokban üzemelő lakótelepi élelmiszerboltok szállítmányozási szokásait. Megtudakoltuk, ott milyen szabályok vonatkoznak a lakóparkokon belül elhelyezett szupermarketekre. A szabály, amelyet találtunk rendkívül egyszerű: lakóparkban nem lehet szupermarketet nyitni. Csak kis üzletek működtetésére van lehetőség.

A 109. számú SPAR utóbbi években megnövekedett forgalma megsokszorozta a hozzánk érkező kamionok számát. A szállítmányok mérete, érkezési ideje és gyakorisága teljes egészében megakadályoz bennünket a pihenéshez való jogunk gyakorlásában.

Tárgyalásainkat a kamion szállítmányok ritkításáról, a teherautók méretének csökkentéséről, az áru érkezésének időkorlátairól, a zajos rakodási technológia megváltoztatásáról és a szellőztetőrendszer dübörgésének megszüntetéséről szeretnénk lefolytatni Önökkel. Örülnénk, ha megértenék, hogy kamionjaik dobozai gigantikus hangszórókká változnak a mi magas épületeink fogságában. Ezért a hozzánk érkező teherautóik karakterét valószínűleg kénytelenek lesznek leszígetelni.

Szeretnénk, ha belső szabályzatuk lenne arról, milyen etikett szerint pakolhatnak munkatársaik a lakótelepeken. Szeretnénk, ha alkalmazottaikat komoly képzéseken tájékoztatnák a lakótelepi szállítmányozás szabályairól. Kérjük, legyenek szívesek nagy táblákon, a sofőrök által jól olvasható helyre, pontokba szedve kiírni, nekik mit kell tenniük a lakók nyugalmanak megőrzéséért.

Ezekre a változtatásokra azért tartunk igényt, mert korábbi tapasztalatainkból tudjuk, hogy munkatársaik csak ideig-óráig képesek tartani nekünk tett ígéreteiket. Tudjuk, hogy a központilag szabályozott elvárásoknak ugyanezen munkatársak kötelességtudóan eleget tesznek.

A zaj megszüntetése mellett tartoznak nekünk megszámlálhatatlan óra nyugodt alvással, tíz év minden napjának zavartalan korareggeli és későesti pihenésével és ugyanezen időszak minden második szabadnapjának délutánjával. Legyenek szívesek elgondolkodni azon, milyen gesztussal tudnák kiegyenlíteni a számlájukat. Azt is elvárjuk, hogy a SPAR Magyarország hivatalosan bocsánatot kérjen mindenkitől, akit meggyötört jelenlétével.

Szeretnénk leszögezni, hogy ragaszkodunk az Önökkel folytatott személyes tárgyalásokhoz. Tudunk és hajlandóak vagyunk segíteni Önöknek egy lakóbarát program kialakításában. Az eddigi gyakorlat azt mutatja, hogy Önök nem gondolkodnak empátiáskan amikor a mi életünket érintő döntéseiket hozzák. Kockázatot jelentene számunkra, ha továbbra is hagynánk, hogy Önök nélkülünk léptessenek életbe – akár javító szándékú – intézkedéseket a zaj megszüntetésére.

Te meglátsz valamit, és azt kérdezed „Miért?”. De én megálmodok sosem volt dolgokat, és azt mondom „Miért ne?” (G. B. Show)

Ezt megelőzően is nagyon sokszor kértem a kollégáit, legyenek szívesen halkabban pakolni az ablakom alatt. Az elmúlt tíz év során rendszeresen látogattam a SPAR raktárat éjjel fél egykor, vasárnap, Pünkösdi idején napközben, Pünkösdi idején este tíz után, hétköznapokon este nyolc után, olykor hajnal öt előtt. A múlt héten azonban nem én, hanem az egyik szomszédom sétált oda a kamionjukhoz és hallottam: könyörgött a sofőrnek kapcsolja ki az órák óta itt dübörgő motort. A fickó azt válaszolta „má’ csak negyed óra, azt kibírja nem?”.

A kolléga tévedett, az Önök viselkedését többé „má’” sem időnk sem kedvünk nincs elviselni. Hovatovább úgy határoztunk, mostantól egyáltalán nem töltjük kibírással a szabadidőnket. Inkább arra koncentrálunk, hogy meggyőzzük Önöket a viselkedésük helytelenségéről.

Hogyan képzeljük, hogy egy maroknyi lakó képes lesz megváltoztatni egy multinacionális gigavállalat belső szabályzatát? Nos, belátjuk, ötletünk első hallásra merész vállalkozásnak tűnik. De az Ön fegyverével, talán képesek leszünk legyőzni Önöket.

Ön sokat nyilatkozik az íróasztala mellől. A sajtóban közölt mondataiból kitűnik, hogy az elmúlt években nem végzett próbavásárlást a kisebb SPAR üzletekben inkognitóban, így fogalma sincs arról, hogyan viselkednek kereskedő kollégái a vevőkkel. Bizonyosan nincs tudomása arról sem, milyen mértékben dühítette fel az áruszállításuk a lakótelepeken, a szomszédságukban élő embereket.

A 2006-os és 2007-es közleményei arról tanuskodnak, hogy az Ön cége éhezi a közvélemény rokonszenvét. Megszólalásaiban általában igyekszik biztosítani az embereket arról, hogy a SPAR sokat tesz az egészségtudatosságért, az egészséges életmódért és általában az életért. Tavalay, Tapolcán tartott előadásában rámutatott, mennyire fontosnak tartja a kapcsolatépítést a jelenlegi és a jövőbeni fogyasztókkal. A SPAR, az idei LGT koncert támogatásáról szóló nyilatkozatában leszögezte, hogy a kiváló kereskedelmi kultúra elkötelezettje és azt is, hogy a cég kiáll azon törekvések mellett, amelyek mindenkori élvezője és részese az ember.

A mondatai inkább az Ön vágyait, mintsem a tényeket tükrözik. A SPAR szeretné, ha jótékonyként, az emberek megmentőjeként és az egészséges élet szimbólumaként foglalhatna helyet a koponyákban, de pillanatnyilag csak a kéznél lévő undok kisközért pozícióját birtokolja, ahol mindennapos atrocitások érik a vásárlót a kereskedők és a biztonsági őrök részéről és amely mellett *tényleg* pokoli lakni a tapintatlan szállítmányozási szokásai miatt.

A gyakorlat száz százalékban szemben áll az elméleteikkel. Ez számunkra egy kitűnő löállítás és ha nem sikerül Önökkel személyes tárgyalások során megegyezésre jutni, az Ön tévedéseiből adódó előnyt mi ki kívánjuk használni.

Néhány hónapja kameráinkkal dokumentáljuk az Önök rakodási technikáját. Power-Point prezentációt és egy mini videó anyagot vágunk össze arról, hogyan teszi elviselhetlenné a SPAR a lakótelepek életét. Filmre vesszük a lakóknak – az önök vásárlóinak – a véleményét arról, hogyan érznek ők személyesen az Önök cége iránt. Ezeket a fájlokat a mai napról a www.tettekmezeje.hu lapról valamint a YouTube, a Myspace, a Yahoo!

és a felsoroltakhoz hasonló hazai video oldalakról töltheti le. Lefoglaltunk minden SPAR tartalmú blogcímet az Interneten. Ezeken a felületeken szintén az Önök páratlanul tapintatlan logisztikai munkájáról adunk tudósítást. A keresőprogramok hat nap leforgása alatt indexelik be a weboldalainkat, így két hét múlva az Internetezők első kézből már csak a mi lapjainkról tájékozódhatnak a SPAR magyarországi munkájáról.

Ha a levelünk kézhezvétele utáni egy hétben nem mérséklődik érzékelhetően a SPAR-ból hozzánk beszűrődő zaj, ha 2007 október 2. napjáig nem kapunk Öntől barátságos hangvételi, megoldásra és a személyes egyeztetésre koncentráló választ, vagy ha e határidőre megérkezik ugyan a levele de az az Interneten a www.tudatosvasarlo.hu honlapon találhatóhoz hasonló ügyvédi fenyegetést tartalmaz, akkor megküldjük a sajtónak a SPAR Magyarország "lakó és vásárlóbarát" viselkedéséről forgatott filmjeinket. Emellett felveszük a kapcsolatot a SPAR International menedzsmentjével, elküldjük számukra az angol nyelvre fordított nyilatkozatunkat, az Ön angol nyelvre fordított válaszát, az Ön szállítmányozó kollégáinak viselkedéséről szóló angol nyelvű filmjeinket és azzal egyidőben útjára bocsátjuk a magyar nyelvűhöz hasonló nemzetközi SPAR WEB-kampányunkat is.

A felsorolt módszereken kívül lehetőségünk van időről időre területfoglalási engedélyt kérni a 109. számú SPAR köré és parkoló járműveink segítségével megbénítani az üzlet áruellátását.

Tudomásunk van arról, hogy Budapesten és az ország nagyvárosaiban sok SPAR zavarja a körülöttük élők nyugalmaát. Szeretnénk, ha Önök minden lakóközvetben megoldanák a rakodási területeik hangszigetelését. A biztonság kedvéért felvesszük a kapcsolatot az érintett körzetek képviselőivel és beavatjuk őket az Önökkel folytatott párbeszédünk részleteibe. Őszintén reméljük, hogy ha Önök vonakodnak tartós és mindenki számára kellemes megoldást találni a logisztikai központ lecsendesítésére, az országban minden tapintatlanul működő egységük ellen fellépnek majd az emberek.

„Aki nem tervezi az életét, annak el kell viselnie, ahogyan a sors magával sodorja.” (Saltzer Kornél 2006)

A nyilvánosság előtt arra keressük a választ, vajon Önök tényleg hajlandóak-e tenni a mi életünkért és az egészségünkért? Tudni szeretnénk, komolyan gondolják-e, hogy Önök számára értéket képvisel minden, aminek mi élvezői és részesei vagyunk? Valóban képesek rugalmasnak, nyitottnak lenni, a konfliktusokat megérteni és megoldani azokat ahogyan Ön állítja, vagy ezt csak azért mondja, mert úgy hiszi, cége rokonszenvesse válik e szavak hallatán?

Az Önnel, a SPAR Magyarország más vezetőivel – és ha itthon nem járnánk sikerrel – akkor a SPAR nemzetközi menedzsmentjével folytatott nyilvános párbeszédünket addig kívánjuk folytatni, ameddig Ön és a Spar menedzsmentje nem kéri a lakók bocsánatát az eddigi meggondolatlan viselkedésük miatt és írásba nem foglalják azokat az intézkedéseiket, amelyeket a környéken élők nyugalmaának megóvása érdekében hoznak.

Azt hiszem, sokak nevében mondhatom: kifejezetten nem szeretnénk kiutálni Önöket a lakótelepről. Örülünk, hogy itt vannak, de annak jobban örülnék, ha a SPAR-on belül kedvesebben viselkednének velünk a SPAR-on kívül pedig hangtalanul bonyolítanák az anyagmozgatásukat. Tudjuk, hogy módjukban áll változtatni a lakótelepi szállítmányozás módszerein, mindössze arról van szó, hogy eddig nem elég hangosan kértük Önöket erre.

Azért választottam Önt beszélgetőpartneremül, mert Ön a felelős a SPAR logisztikai munkájáért. Emellett a SPAR marketing vezetését is Ön végzi. Ezek szerint Ön az, aki utasítást ad a nem éppen emberbarát szállítványozási központok létesítésére a lakótelepeken és Ön az is, aki eközben útjára bocsátja az emberközpontúságot hirdető reklámkampányokat. Ezek szerint Ön egy személyben testesíti meg a mi problémánkat. Reméljük - pontosan az előbb leírtak okán -, Ön lesz az is, aki rövid időn belül velünk közösen kitalálja majd, hogyan oldhatnánk fel mindenki számára fájdalommentesen a köztünk kialakult konfliktust.

Legyen szíves 2007. október 2-ig elküldeni nekünk írásban a lakótelepi áruszállításról és a zaj megszüntetéséről alkotott álláspontját. Megkérem, hogy ugyanebben a levélben jelöljön meg legalább két időpontot, amelyeket alkalmasnak tart a lakók és a SPAR felelős vezetői közötti első tárgyalás lebonyolítására.

Szeretném tájékoztatni arról, hogy üzenetét a lakótelep minden érintett családja olvassa majd. Azt is el szeretném mondani Önnek, hogy jelen levél másolatait egyelőre csak a magyarországi SPAR menedzsmentjének, a 109. számú üzletük vezetőjének és Dr.Oszvári István jegyzőnek küldjük el. Ha bármilyen további információra volna szüksége a leírtakkal kapcsolatban, a keresztesi@tettekmezeje.hu e-mail címen örömmel állok rendelkezésére.

Tisztelettel

Keresztesi Judit

Levelünket, A1 (azaz 70cmx100cm) méretű lapra nyomtatjuk ki. Ezt a dokumentumot írhatja alá Ön is. Erről a dokumentumról készítünk majd fénymásolatokat és egy tekercsben küldjük el azokat:

Saltzer Kornél beszerzési, logisztikai és marketing igazgató,
Feiner Péter ügyvezető igazgató és az üzemeltetésért valamint minőségbiztosításért felelős igazgató, egyben az igazgatóság elnöke,
Csiba Gábor, ügyvezető igazgató, Interspar értékesítésért felelős igazgató,
Berki Ernő, ügyvezető igazgató, értékesítésért felelős igazgató,
Petermann Lajosné, a 109. számú SPAR üzletvezetője,
 valamint
Dr. Oszvári István jegyző részére.

Az aláírás alkalmával lehetősége lesz arra, hogy videóüzenetet küldjön a SPAR menedzsmentjének. Egy perc áll rendelkezésére, hogy elmondja személyes élményeit és véleményét a SPAR működéséről.

Ezt az üzenetet videokamerával rögzítjük és számítógéppel megtekinthető formátumban küldjük el a címzetteknek. Kérem, ne ijedjen meg, egyáltalán nem kötelező ilyen üzenetet küldenie, ez csak egy lehetőség, amellyel a dokumentum aláírásakor szabadon élhet.

Mi a tervünk a szelektív tárolók zajának megszüntetésére és hogyan akarjuk tisztán tartani a kukák környékét?

Tudta Ön, hogy minden tonna újrahasznosított papírral 1500 liter olajat, 10 köbméter szemétkerakó helyet, 4000 kilowatt energiát és 27.000 liter ivóvizet takarítottunk meg?

Tudta, hogy ha újrahasznosítjuk Magyarország napilapjainak egy heti megjelenéseit, azzal közel 80 ezer fát mentünk meg a kivágástól?

Tudta, hogy egyetlen élő fa egy év leforgása alatt 28 kilogramm szennyeződést szűr ki a levegőből?

Tudta Ön, hogy a fa és papírmennyiség, amelyet egy év leforgása alatt dobunk ki a Földön elegendő energiát adna 50 millió otthon 20 éven át tartó kifűtéséhez?

Minden hónapban egy felhőkarcoló megtöltéséhez elegendő üveget dobunk ki a kommunális szemétkerakóba. Ennek az üveghegynek minden darabja újrahasznosítható lenne.

Egyetlen üvegpalack újrahasznosításával annyi energiát takarítottunk meg, amely képes egy 100 wattos izzót négy órán át folyamatosan üzemeltetni.

Tudta, hogy a Földön lévő vízmennyiség mindössze egyetlen százaléka ivóvíz? Az egész vízburok 97%-a óceán, két százaléka pedig fagyott állapotban van. Nem elképesztő, milyen sebességgel pazaroljuk a rendelkezésünkre álló egy százalékot?

Ebben az országban a szelektív szemétkyűjtés bevezetésével nem sokat szöszmötöltek a szakemberek. Fogták a színes konténereket, rájuk írták a papír, a fehér üveg, a színes üveg, a műanyag illetve a fém szavakat, elhelyezték a szelektív gyűjtő szigeteket a városokban, a velük kapcsolatos teendőket pedig a fantáziánkra bízta.

Azt, hogy pontosan mi hasznunk az újra feldolgozható hulladék gyűjtéséből, milyen használati tárgyak

vannak a kezünk ügyében, amelyek a mi leadott szemétkerakóból készültek és hogy pontosan hogyan is kell helyesen szelektálnunk a hulladékunkat, senki nem árulta el nekünk.

A magyar lakosság bármilyen mostoha helyzetben feltalálja magát. A szelektív gyűjtés a kukák megjelenése után azonnal elindult igaz ugyan, hogy kreatív módon. Az emberek információ hiányában szelektív szemétkerakóba minősítenek mindent, amit a kommunális hulladékgyűjtőkbe nem dobnának bele.

Ennek okán az elmúlt hónapokban hevert már az ablakunk alatt egy garnitúra gumiabroncs, kinőtt ruha bálákban, száraz kenyérdomb, fáradt olaj, mádárijesztő, rohadt krumplicsákban, konzervdoboz fűzér, óriás pizza, vécészesze, szobakarnis, és egy kar nélküli próbababa.

Nálunk a szelektív gyűjtés inkább hasonlít a lomtalanításhoz, mint a

környezetvédelemhez. A nyugat-európai államokban enni lehet a szelektív szigetek betonjáról, nálunk pedig fertőzést lehet kapni az ott felhalmozott bomló hulladéktól. A nyugati országokban ennivel fejlettebb lenne az emberek tudata?

Aligha. Pusztán arról van szó, hogy a miénknél előrelátóbb államok másként kezdték a szelektív hulladékgyűjtés bevezetését.

Rájöttek, hogy ha egy ember tudja, *miért* és azt is, hogy pontosan *mit* kell végrehajtania, akkor általában sikeresen látja el a feladatát. Míg ha ugyanez az ember világos célok és okok nélkül kénytelen dolgozni, abból soha semmi jó nem származik. Az ész nélküli műveletek sikere alkalmassint annyira valószínű, mint a lottóötös, szelvény nélküli elnyerése.

A nyugati államok, hogy megvédjék magukat a biztosan bekövetkező kudarctól, előbb hosszan, kitartóan és világosan elmagyarázták polgáraiknak, miért, mit és hogyan kell szelektíven gyűjteniük otthonaikban. Aztán türelmesen megtanították azt is, miért nem szabad dobozokat és más hulladékot a tárolók mellé helyezni és hogy miért nem ildomos este nyolc után és reggel nyolc előtt üvegeket a kukákba dobni.

Ezekben az országokban azt is elmagyarázták az embereknek, mi haszna az állampolgároknak és a bolygónak abból, hogy a szemét bizonyos mennyisége újra-hasznosul.

Kipróbáltuk, az itt élő emberek semmivel sem ostobábbak, mint nyugaton élő társaik. Amikor pontos, érthető, elfogadható, és rokonszenves információt kapnak arról, mit kell tenniük a szelektív és nem szelektív szemetükkel, a kérésnek megfelelően járnak el. Miért? Mert bennük is ugyanaz merül fel, mint a legtöbb embertársunkban, ha értelmes kérést intézünk hozzájuk: „Jó nekem, jó a többieknek, jó a bolygónak. Miért ne cselekedhetnék helyesen?”

2007. május 11.- A Napfény utcai szelektív konténerek mellé lerakott kommunális hulladékhegy

A Problémamegoldó Lakócsoport elhatározta, hogy a Napfény utcai tárolót először is elhelyezteti innen a SPAR mellől a SPAR elé és az önkormányzattal hangfogó falat emeletet a köré.

Azért lesz jobb helye a szelektív szigetnek az üzlet előtt, mert ott nincs szüksége tolatóradarra az FKF teherautóinak.

Emellett megpróbáljuk elérni, hogy a konténerek ürítésére ne kerülhessen sor a korareggeli és a későesti órákban.

Az önkormányzattól engedélyt kérünk arra, hogy a hangfogó falak és a kukák oldalát információs felületekké alakíthassuk. Ezeken a felületeken elmondjuk az

embereknek, mit, hová, miért és hogyan dobjanak ki. Ugyanitt megkérjük őket, hogy legyenek szívesek ne rakjanak le hulladékot a kukák mellé.

Plakátokat nyomtunk és kihelyezzük azokat a környező lépcsőházak szeméttárolóinak ajtajára. Ezeken a plakátokon világos és barátságos információt találnak majd a lakók arra, hogyan kell szelektíven gyűjteniük és ugyan-ezekben a felületeken olvashatnak arról is, miért kell széttegniük a dobozaikat, mielőtt odaszállítják azokat a szelektív kukákhoz.

Egyelőre csak sejtéseink vannak arról, hogyan viselkednek az emberek, ha megfelelő információval látjuk el őket. A programunk első felében ezeket a sejtéseinket szeretnénk igazolva vagy cáfolva látni.

Ha igényt tart erre, értesítést küldünk majd Önnek az ügyek alakulásáról.

Aláírását is kérjük majd azokra a kérvényeinkre, amelyekben a kukák áthelyezésének és hangszigetelésének szükségességéről tájékoztatjuk az FKF, az önkormányzat és a Europai Unio szakembereit.

Kérdőívünkön lehetősége lesz jelezni azt is, ha szabadidejében hajlandó lenne egy kicsit segíteni nekünk.

2007. július 18. szombat, hajnali 5 óra 30 perc, az FKF teherautója sípólva betolat a házak közé és hatalmas robajjal kiüríti a sárga konténereket. Ezután - ha ez egyáltalán lehetséges - még nagyobb zajjal összetömöríti a belé került műanyagpalackokat. Ezzel minden környékbelit felébreszt.

Azt gondoljuk, hogy legelőször a saját körzetünkben kell létrehoznunk egy minta értékű szelektív szemégyűjtő módszert. Egyelőre csak a más országokban működő gyakorlatot ismerjük, azt is csak elméletben. Kérjük, segítsen nekünk ellenőrizni a feltevéseinket. Tanulmányozza a hamarosan kikerülő plakátjainkat és ha lehetősége lesz erre, türelmesen szólítsa meg az embereket, akik megkísérlik lerakni a szemetet a kukáink mellé.

A szankciók, a törvény, a rendőrségi bejelentés és más fenyegető módszerek bizonyos problémákon semmit sem képesek javítani. Ezeken a speciális eseteken csak a tanulás, a tapasztalat és a türelem mozdíthat jó irányba.

Ha valaki most rám ordítana, hogy azonnal rajzoljam fel a benzolgyűrű szerkezetét különben megver, én valószínűleg elsza-

ladnék vagy eszeveszetten próbálnék kitérni az illető ütlegei elől. Agyon is verhetnének, de az eredeti feladatot addig nem tudnám végrehajtani, amíg meg nem tanulom, hogyan helyezkednek el az elektronok a gyűrűben.

A szelektív kukáknál kacatjaikat lopva lerakó embereknek fogalmuk sincs arról, mit művelnek. Ha tetten érik őket és kiabálnak velük eliszkolnak vagy önvédelmi reflexeik viszontkiabálásra készítetik őket.

Mi most megpróbáljuk áthelyeztetni és hangszigeteltetni a kukákat, megpróbáljuk tájékoztatni az embereket és körülbelül fél év leforgása alatt megkíséreljük meghonosítani a környezet védelmében működő valós értelemben vett szelektív hulladékgyűjtést. Őszintén reméljük, hogy egyetért velünk és támogat bennünket munkánkban.

Hogyan lassítsuk le a Napfény utca forgalmát?

Nézem a Napfény utcát a kisebb szobánk ablakából. Egy autómentő rohan az úton hatvan kilométer per órával, közben elsodor egy a Lobogó utca felől jobbról jövő motorost. A motoros elterül a földön, de a tréler ezt nem érzékelheti, mert éppen a záróvonalat átlépve igyekszik megelőzni az előtte harminccal hajtó tanulóvezetőt.

A motoros ezalatt fel-tápáskodik, az arra járó rendőrautóból kiugranak a fiúk, megkérdezik, minden rendben van-e, a motoros bólint, a rendőrök segítenek felállítani a járművet, kérdezzetik mi történt, a fiú nem emlékszik semmire. Rendszám? Szín? Semmi.

A rendőrök megkérdezik, akarja-e feljelenteni az illetőt, a fiú rázza a fejét, esze ágában sincs örülni, hogy nem történt komolyabb baja.

Közben átsiklik a tekintetem a másik oldalra, ahol az utcából kihajtani készülődő autó nem kapja meg az elsőbbséget a balról jövőtől. A szabálytalan-kodó fékez, a dobhártyám szakad a csikorgástól. A nő, akinek az imént nem adták meg a jobbkezet rátenyerel

a dudára. A másik autóban ülő férfi nem engedi el a nőt, hanem óvatosan kikerüli a kilógó autóorrot és beletapos a gázba. Mielőbb el akar menekülni ebből a kellemetlen helyzetből.

Amikor a fejembe vettem, hogy megoldom a lakótelepi gyorshajtás problémáját és ezt a szándékomat bejelentettem a barátaimnak, leírhatatlan kifejezés ült az arcukra.

- Hát kislány, sok eszed nincs, de merésznek merész vagy az biztos. – mondta az egyik mosolyogva.

- És hogy tervezed? Minden nap egy órát keresztbefekszel az úton? – kérdezte a praktikusabb gondolkodású másik. De ő egyáltalán nem mosolygott.

- *Nem tudom fiúk, a lényeg, hogy addig fogok gondolkodni, amíg ki nem találok valamit, mert én ezt a száguldozást nem bírom tovább nézni.*

Ebben megnyugodtunk, ők azért, mert biztosan tudták, hogy egy szalmaszálat sem leszek képes keresztbetenni ebben az ügyben én meg azért, mert ez volt az a pillanat, amikor bizonyossá vált számomra, hogy bár nem tudom hogyan és nem tudom mikor, de le fogom lassítani a Napfény utca forgalmát.

A Napfény utcán naponta több, mint 25 ezer autó halad át. Az autók utasai a lakótelepünkön keresztül a Nagykörösi út és az Üllői út közötti szakaszt körülbelül két perc alatt teszik meg. Így egyetlen áthajtással körülbelül 30 percet takarítanak meg maguknak. Ezek az autózók 30 km/h-ás megengedett sebesség helyett, átlagosan 70 km/h sebességgel haladnak át útjainkon.

Hosszú hónapokon át tanulmányoztam a lehetséges megoldásokat. Az Internet telis tele van azoknak az embereknek a tiltakozó leveleivel, akik a József Attilán

átszáguldó tranzitforgalom azonnali beszüntetését követelik.

A legtöbben radikális megoldásokban gondolkodnak. Vannak, akik sorompókat szeretnének látni a lakótelep bejáratainál. Ezeket csak azok hajthatnának át, akik itt laknak.

Vannak, akik a Napfény utca helyén egy sétálóutcát képzeltek el, teljesen megszüntetve azzal az autóforgalmat. Elméletükben a Napfényen csak a BKV buszai hajthatnának át.

Megint mások azt szeretnék, ha az önkormányzat sűrítene a fekvőrendőrök számát a rendőrség pedig állandó trafipax felügyeletet tartana az útjainkon.

Vannak elképzelések, amelyek szerint a lakótelepet kis Wekerlévé kellene változtatni. Ebben a modellben csak egyirányú utcáink lennének. A terv támogatói szerint ez a rendszer elriasztaná a tranzitforgalmat.

A Ferencvárosi Önkormányzat meghallgatva a lakók méltatlankodását kiküldte a terepre a szakembereit, akik megállapították, hogy egy újabb körforgalom a Napfény utcán lelassítaná az autókat. Szerencsére a lakók többsége tudta, hogy ha egy körforgalom százhuszról csak százra képes csökkenteni

a kocsik sebességét, akkor kistestvére sem javítana sokkal többet a helyzeten. Így a lakosság nem szavazta meg a beruházást, az önkormányzat pedig gondolatban hálátlan pukkanásoknak titulál bennünket, akiknek egyszerűen nem lehet örömet szerezni.

Részemről szellemesnek tartom a sorompók ötletét. Rosszul fogalmaztam: vágyom a sorompókra. Ha belegondolok, hogy az ámokfutókat álmosan kocogó autók váltanak fel, kisüt a nap.

De ha sorompóink lennének, hogy jutnának be hozzánk a látogatóink? És ha sétálóutcánk lenne, hogyan parkolhatnánk kényelmesen a bejárataink

előtt? És ha a Wekerléhez hasonló labirintust alakítanánk ki, nem kergetnének be az átmenő forgalmat a kisebb utcáinkba és kényserítenék még örültebb rohanásra a sietős sofőröket?

Anáthás önkormányzati képviselő azt mondta: „Aragyos, deb lehed döbbs fegvőreddőr, merd, arra gyár a busz. A BéGáVé údvodalád deb ébítkezhe-dünk.” Értem – de azt írták valamelyik újságcikkükben, hogy hamarosan rendőrök vigyázzák majd az utca forgalmát. – A reddőrségnek didcs gapaciddázsa folydon a Dabfégy uccád álldogáldi.

„Az Önkormányzat úgy érzi, már mindent megtett a forgalomlassítás érdekében”

Hosszútávon szeretnénk a forgalom egy részét elterelni a Napfény és a Dési Huber utcákról. A kérdőívünkön Önnek is lehetősége nyílik elmondani a véleményét és az ötleteit erről a témáról. Megkérjük arra is, hogy ha van megoldása egy mérsékelt beruházást, ugyanak-

kor számunkra és a hozzánk látogatók számára szabad közlekedést ígérő konstrukcióra, írja meg nekünk. Nem hisszük, hogy az Önkormányzatnál átvihetünk milliárdokat igénylő elképzeléseket. De okos terveket, különösen, ha sokan állunk melléjük, valószínűleg képesek leszünk elfogadtatni

velük.

Eddig a forgalom eltereléséről beszéltem, aminek kidolgozása és véghezvitele alighanem eltart egy darabig.

Azonban én annak idején a forgalom lassítására tettem ígéretet és erre sikerült is kiötlönnünk a többiekkel egy színes és izgalmas tervet.

Ausztráliában a lakótelepi forgalom pontosan olyan égető probléma, mint hazánkban. Úgy tűnik, a gyorsajtás világbetegség.

„Ha Rómában jársz, viselkedj úgy mint a rómaiak.”

- latin mondás-

David Engwicht-et, a Creative Communities International alapítóját ugyanaz mozgatta a munkája kezdetén, mint bennünket: a saját utcájában le szeretne volna csillapítani az autóforgalmat.

Mr. Engwicht-et ma mindenhol a világon a mentális forgalomlassítás mestereként tartják nyilván. Ez az ember megfigyelte, hogy azokon az útszakaszokon hajtanak gyorsan a sofőrök, ahol biztonságban érzik magukat. Ha egy autós előtt egy jól kitáblázott, nyilegyenes, széles utca áll, akkor az agya azt az üzenetet küldi az ő gázpedálon nyugvó lábának, hogy az áthaladás kiszámítható és megkegyelmezéstől mentes lesz. Az agy nem is téved, hiszen egy gyorsan közlekedő gépjármű elé nem lépnek le gyalogosok. Egy sofőr számára teljességgel elképzelhetetlen, hogy egy lakótelepen a zebrán átkelőkön kívül más akadály is gördülhetne autója útjába.

Ezért ha le szeretnénk lassítani az ámokfutókat, nem kell mást tennünk, csak hirtelen előtűnő, váratlan akadályokat kell kihelyeznünk az útvonalukon és ezzel a kiszámíthatatlanság érzetét kell keltenünk bennük. Természetesen nem gondoltunk arra, hogy a legelképzhetetlenebb időpontokban kiugráljunk eléjük az útra. Amúgy is nagyon kevesen vagyunk, ezzel a módszerrel pedig minden bizonnyal rohamosan csökkenne a létszámunk.

Bóven elegendő lesz, ha egy héliummal töltött lufit kötünk egy kis guminehezékre és azt helyezük ki az úttest szélére, vagy az út közepén felrajzolt választóvonalra. A lufik senkiben nem tehetnek kárt és úgy színezzük

majd be őket, hogy látványuktól az autósoknak már messziről az jusson eszébe: „hohó, itt valami imbolygó micsoda van előttünk, jó lesz vigyázni.”

Nem ez az egyedüli ötletünk a mentális forgalomlassításra. Valószínűleg sokszor látnak majd bennünket sárga mellényben integetni a kocsiknak, a Napfény utcának a Lobogó utca és a Börzsöny utca közötti szakaszán. Az út szélén mosolygó és integető emberektől az autósok megdöbbennek és önkéntelenül leveszik a lábukat a gázpedálról. Többször kísérhetik majd figyelemmel ablakaikból, azt is, ahogyan esténként megfestjük az aszfaltot és a házak falát a diavetítőinkkel. A vetített formák és színek iránti kíváncsiság reményeink szerint lassításra inti majd a vezetőket.

Ön kétféleképpen segíthet nekünk a forgalomlassítás kísérleti szakaszában. Egyfelől, kérem, ne gondolja azt, hogy a miénknél radikálisabb megoldásokat kellene alkalmaznunk ennek a problémának a megoldására. Nem tarthatjuk folyamatosan lezárva az útjainkat, mert akkor mi sem tudunk kényelmesen közlekedni. Az útlezárások, a lassító demonstrációk, a szitkok, az ökölrázás és az

időszakos kitiltás céltalanul bőszi fel a sofőröket, és legközelebb, ha erre járnak kétszer olyan gyorsan hajtanak majd át a lakótelepünkön.

Hosszútávú megoldást kell találnunk és ennek első lépése, hogy megértessük az autósokkal, ezek a mi útjaink, a mi otthonunk és hogy mi szívesen látjuk vendégül őket ezen a helyen. Meg kell tanítanunk nekik azt is, hogy nem élhetnek vissza a vendégszeretetünkkel.

Állítólag a durva felszólítások, mint például a LASSÍTS!!! vagy a TILOS GYORSAN MENNI! csak

olajat jelentenek az autósok sebességvágyának tüzeire.

Sokkal nagyobb sikert ér el egy fényképes „Helló, én Gizi néni vagyok, harminc éve élek itt, minden reggel sétálok egyet az utcában, van két uszkárom és örülök, hogy benéztél a lakótelepünkre. Kérlek lassíts le és vigyázz az itteniekre.” kiírás.

Amellett, hogy az autósok iránti jóindulatát kérjük van egy másik kérésünk is Önhöz. Mielőtt hozzánk kezdünk a kísérletünkhöz, szándékunkat bejelentjük majd az Önkormányzatnak és a Rendőrségnek.

Ha megtenné, hogy aláírását adja leveleinkhez, azért nagyon hálásak lennénk. A beadványainkat a későbbiekben készítjük el és a SPAR levélhez hasonlóan postázás előtt eljuttatjuk majd Önhöz, hogy előre át tanulmányozhassa azokat.

A forgalomlassítási módszerünket ugyanúgy tesztelnünk kell, mint a szelektív konténerek tisztántartásának szisztémáját. Dokumentációra, videófilmekre és tapasztalatra van szükségünk ahhoz, hogy biztosan állíthassuk: az elméleteink a gyakorlatban is működnek.

„Helló, én Gizi néni vagyok, harminc éve élek itt, minden reggel sétálok egyet az utcában, van két uszkárom és örülök, hogy benéztél a lakótelepünkre. Kérlek lassíts le és vigyázz az itteniekre.”

Elmondhatatlanul örülnénk, ha rajtunk kívül lenne a lakótelepen más is, aki hozzánk hasonlóan, békés módszerekkel szeretne változtatni a kialakult áldatlan állapotokon. Arra kérjük, hogy ha Ön úgy érzi, szívesen segítene néhány apróbb feladat végrehajtásában, azt a kérdéseinkre visszaküldött levelében írja

meg nekünk.

Lelkesedésében az ember néha hajlamos meg gondolatlanságokat elkövetni. Az autóút mellett kérem, ne fogjon egyéni akciókba és ne helyezzen ki semmiféle olyan tárgyat, amely balesetet okozhat vagy kárt tehet Önben és az autósokban. Ha van egy

jó ötlete, kérem dobjon be hozzánk egy üzenetet vagy küldjön nekünk egy e-mailt és mi megkeressük Önt. Több szem mindig többet lát és a tervek előnyeit vagy veszélyeit nem árt szóban mérlegelni, mielőtt valaki a végrehajtásukra szánja magát.

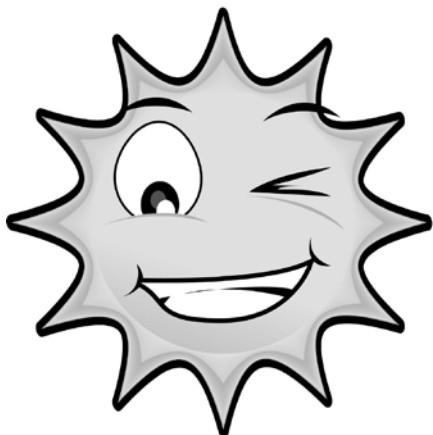
Kérem, vigyázzon ma-

gára és másokra. Ha van autója, hajtson lassan, engedje át a gyalogosokat az úton, álljon meg, ha valamelyik lakótársunk ki szeretne tolatni a parkolóhelyéről és adja meg a jobbról jövőknek az elsőbbséget. Alighanem Önnek mindent felesleges mondanunk, mert már régen így cselekszik és kérem, higgye el, ezzel meg is tette a legfontosabb lépést a biztonságos környezet megteremtése felé.

Ha eddig eljutott a kiadványunkban, akkor valószínűleg már órák óta bennünket olvas és ezért egy hősnek tartjuk. Ha szán ránk még egy kis időt, kitölti a kérdőívünket és névvel, címmel visszaküldi a címünkre, azzal nagyon sokat segít nekünk.

Köszönettel

A Problémamegoldó
Lakócsoport

A Napfény Poszt első száma 360 példányban készült és újrahasznosított papírra nyomtattuk.
Kiadja: Az Első Problémamegoldó Lakócsoport 2007 - www.tettekmezeje.hu
1098 Budapest, Napfény utca

Szeretnénk tudni Önnek mi a véleménye az eddig olvasottakról és a lakótelep problémáiról.

Őszinte válaszai sokat segítenek majd nekünk.

Előre is köszönjük!

Reméljük, sikerült jó kérdéseket megfogalmaznunk, de ha úgy érzi, nem várunk választ valamire, ami pedig fontos lehet a lakók életében, legyen szíves kérdés nélkül megosztani azt velünk. Ha úgy ítéli meg, hogy valamelyik témát nem írtuk körül világosan a kiadványunkban, kérjük nyugodtan fogalmazza meg kérdéseit a homályos részekkel kapcsolatban.

Örülénk, ha a család minden érdeklődő tagja elmondaná a véleményét a programunkról. Kérjük, ne habozzanak kritikát megfogalmazni az olvasottakról, mi teret adunk a jó ötleteknek és egyáltalán nem bánjuk, ha nem a mi fejünkből pattantak ki.

Ezt a kiadványt 360 példányban nyomtatjuk ki. A lap három fő problémával foglalkozik, amelyek közül talán nem mind érinti Önt közvetlenül. Mégis arra kérjük, hogy ha elvekben egyetért a módszereinkkel, adja aláírását a beadványainkhoz. Minél többen nyilvánítunk véleményt egy témában, annál könnyebben érthetjük el a céljainkat.
>>>A kérdőívet bedobtuk az Ön postaládájába.

Impresszum